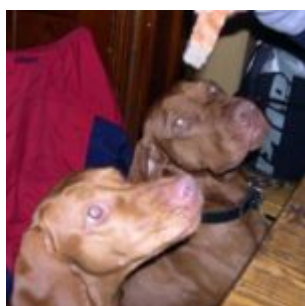

Páníčci od Aischi - vižlí kráska Aischa je, jak jistě víte (Abbie a další psí dámy si teď zacpou ušiska), jedna z několika mnoha Ešusových lásek - přišli z bezva nápadem, že když

milujeme Lužické hory, mohli bychom tam strávit víkend, neboť mají chalupu přes kopec od penzionu, kde jsme v létě byli ubytovaní a odkud jsme vyráželi na všechny ty úžasné výlety po Lužických horách. Zajásala jsem jak při výhře ve Sportce a těšila jsem se, až bude půlka ledna a budeme moci vyrazit.

Katka s Milanem a Aischou vyrazili o den dříve, aby chalupu vytopili a my jsme hned v pátek po práci naládovali auto nezbytnostmi, psem, sami sebou a vyjeli. Cesta ubíhala v pohodě. Já jen byla nesvá z toho, že nemůžu koukat do mapy, protože v zimě je už halt v pět hodin odpoledne tma. A nevím proč, ale David mi nedovolil v kabině si rozsvítit, abych na tu mapu lépe viděla :-). Cesta ubíhala až moc v pohodě, takže když jsme dojeli do Rumburku a já našla zkratku, abychom nemuseli jet až do Šluknova, nechali jsme se zmámit a rozhodli se zkusit si cestu zkrátit.

Nesměla bych to ovšem být já - Vědma Vědmovič - abych opět něco trefného neplácla. Větu: "Háhá, to bychom ale nebyli asi ani my, abychom nezakufrovali, takže nás to tutově čeká!" bych měla za trest stokrát opsat a následně si nacpat do chřtánu. Protože to netrvalo ani moc dlouho a bylo jasné, že... jsme zakufrovali. Jsme ovšem zvyklí, takže i když jsme pořád a pořád jeli mezi lesy a cestou se pomalu stávala necestou a obec stále nikde, zůstávali jsme klidní. Však ono to nějak dopadne. Dopadlo. Kde se vzala, tu se vzala a hele! Cedule Šluknov! Nechtěli jsme se mu původně vyhnout? No nevyhnuli. Ve Šluknově jsme odbočili už podle rady a za chvíli už jsme klepali na dveře útulné chaloupky.

Přišla nám otevřít zrzavá domovnice Aischa a už to začalo. Na úvod pár tanečků, ale jen tak aby se neřeklo. Zbytek se musel schovat až do chalupy, kde všechno propuklo naplno. Že tam není tolik prostoru jako venku? KOMU to vadí? NÁM ne! A prostorem se jalo pohybovat zrzavé těleso o dvou hlavách s krokodýlími tlamami, osmdesáti šesti nohama a dvěma nebezpečnými šavlemi místo ocásků. Prostě tornádo!! Jeden se předváděl před druhým, kdo vymyslí větší bejkárnu. Metali tam kozelce do půlnoci, kdy páníčci po náročném týdnu a večeri, která obsahovala skvělé pečené kuře (jo klasická trouba vytopená dřevem to je něco!) odpadli a šli hnípat.

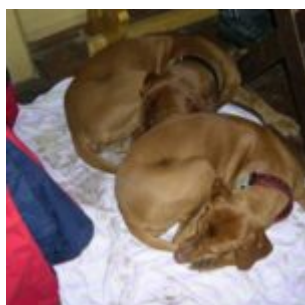

To aby ráno byli fit a mohli jsme všichni vyrazit na výlet za ledopády, který naplánoval Milan. David ho instruoval v tom směru, že jakmile je to víc než dvanáct kilometrů, začnu neomylně frfňat (kecááá!), takže to mělo být tak, že jako zlehýnka (asi aby se nerozplynula:)) se budeme procházeti, dojdeme k ledopádům a pak hezky šupky dupky do útulné hospůdky. Krásně naplánováno, tak jsme vyrazili. Počasí se trošku zašprajcovalo a začalo poprchávat, ale to nikoho, kdo je v majetku ohaře a je s ním venku za jakéhokoliv počasí, rozhodně nerozhází. Měli jsme s sebou dvě termosky svařeného vína, doma pečený chleba, byli jsme dobře oblečeni, obuti (někteří tedy byli obuti, ale ne zrovna vhodně, ale i to se prý dalo ustát) a tak jsme si užívali procházení zcela opuštěnou krajinou. To je na Lužkách ta nádhera, že tam nejsou lidi.

Ešus s Aischou rotovali prostorem, semo-tamo se "servali na život a na smrt" a na rozdíl od nás se po zmrzlém a uklouzaném sněhu pohybovali s ladnou nonšalancí. Kdyby bodovali nás, bude to samá nula. Ale i s tou nulou jsme se dostali až k německým hranicím a potom k Loupežnickému hrádku ukrytému ve skalách. Tady pro mě nastal kapek problém. Nemám fakt moc ráda pochodování po římsách. Navíc po zledovatělých římsách. A navíc ve společnosti šíleného psa, u kterého nevím, co ho v kterou vteřinu napadne.

Naštěstí páníček není cvok jako panička, která má v takových situacích sama se sebou co dělat, takže jsme se na zbytky hrádku dohrabali všichni celí a zdraví. Psi opět poletovali prostorem, ale tady jsme kupodivu byli všichni jednotní a tak halt museli oba zrzavci ubrat na rozletu. Přeci jen jsme byli trošku ve výškách. Musím uznat, že místo pro hrádek, jehož základy jsou vytesány do skály, bylo vybráno perfektně. Hrádek je, tedy byl dokonale ukryt a jeho obyvatelé měli nejen dokonalý přehled o dění kolem sebe, ale měli i skvělou možnost bránit jedinou přístupovou cestu.

Z hrádku jsme se rozhodli jít zkratkou, která se poté ukázala býti spíše zábližkou. Několikakilometrovou!!!! Zábližkou!!!! Jednu chvilku jsme už měli - tedy správně musím napsat měly - protože chlapi si byli rozhodně jistí, kam a jak jít - obavy, zdaliž se domů někdy dostaneme. A další chvilku to vypadalo, že si už nejsou jistí ani psi. Vypadalo to, že se jim vytrvalý deštík který nás skoro celou cestu provázel, už zajídá. Že už jsou unavení. A když jsme se zastavili v altánku pro pocestné, abychom se napili sváňa a pojedli chleba, tak dokonce (nebudu jmenovat, že Aischo :-)) někteří hlasitě protestovali. Ovšem na to, aby pospolitě cosi sežrali pod rozložitým stromem, na to sílu měli! K tomu protesty nepotřebovali. Že následoval hlasitý protest, tentokrát z naší strany, je nasnadě.

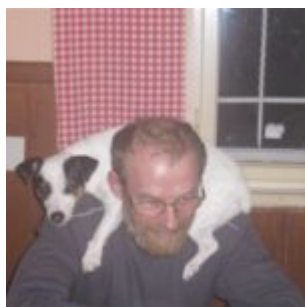

Netrvalo dlouho a už jsme toho začali - tedy začaly - mít plné kecky i my. Tedy my - holčičí část. A hlavně nohy té holčičí části. A kupodivu nás představa, že už budeme na konci, hnala kupředu tak mocně, že mužská část za námi citelně zaostávala. Naopak psí část nezaostávala vůbec, ta vybíhala do stran a byla tudíž neustále přivolávána v obavách, že se na konci cesty, jako naschvál něco semele. NeseMLElo se nic, jenom jednu chvilku Aischa vyrazila o dost znatelně dopředu, kde už už tušila to auto a zmizela z dosahu a dohledu. My jsme auto netušili, zato jsme tušili, nějaký průšvih. Naštěstí se nekonal, Aischa už jenom chtěla být v suchu.

To se jí za chvíli splnilo, protože jsme dorazili do slibované hospůdky, kde už v té době bylo zapsáno. Hostem zde byl shodou okolností jeden vižlák a potom jeden pes límčový. Správně se tedy jmenuje teriér, ale podle toho, jak se ubytovává páníčkovi za krkem - viz fotočka - jde určitě o velmi vzácný druh psa límčového. Tedy abych byla přesná jednalo se o fenku psa límčového!

Ešus tedy po příchodu do hospůdky chvíli protestoval proti přítomnosti jiného pesana ("No mám sebou dámu a tak jí prostě hlídám před kdejakým zavšiveným čoklem, který se kolem ní ochomejtne!!), ale měl smůlu a tak radši sklapnul a uložil se ke spánku na pelíšek z povlaku, který přinesla z auta Aischi panička. Měli chvíli potíže, jak se na tu plochu vejít, protože Aischa došla k názoru, že nechce ležet vedle primitivního samce a že by radši jako třeba do vyšších sfér. Na lavici. To se ovšem nekrylo s názorem páníčků a tak se nakonec taky uložila. A chrápali svorně s Ešusem. Do té doby, dokud nepřinesli objednané pečené koleno. To si pak stříhli synchronní žebřání. Jsou ovšem oba vychovaní, tak vzali za vděk i chlebem, kterého sežrali celý košík a pan vrchní z toho byl celý pryč. Dva čokli co žerou chleba!! No ale divte se, když ten chleba byl fakt dobrý.

Kupodivu zmetečci toho ještě neměli dost a nebo si spíš v té hospodě hezky odpočinuli, takže po příjezdu na chalupu se otřepali a spustili další zrzavý ohňostroj blbinek. Jak nejlepší se jim zdála hra o kysu. O plyšovou kysu. Poprvé jsem viděla Ešusa, že se o něco přetahuje s jiným psem. Jenže! Je zvyklý, že když se takhle přetahuje s námi, tak se hlučí. Když se ovšem hlučí na Aischu, tak jí to obvykle rozhodí a milou kysu pustí. Tak pak zase Ešus chodí kolem Aischy a kysu jí nabízí. Ta si není moc jistá, co to ten primitiv předvádí, ale tu kysu moc a moc chce a tak nakonec jí napadne použít čistě ženské zbraně.

Flákne s sebou tedy na zem a rozvalí se před primitivem jak nejvíc to jde. Primitiv je

zaskočen, protože na takové chování od Aischy není zvyklý. Je zvyklý na to, že mu dáma prodírkuje kožich, když si jde čuchnout, případně když by rád uvedl do života své chlípné choutky... "A teď najednou todle! Baba tady leží rozvalená jak valník!!!" Podiví se, čelisti povolí, krysa vypadne a to už jí má v merku dáma. Ještě chvilku nechá primitiva, aby si myslel, že mu udělá pomyšlení a pak drap ho! A krysa je její.

A Aischa vítězoslavně obchází místnost s krysou v tlamajzně. Pak ji nenápadně nabídne primitivovi a už v tom jedou znovu. Ovšem tentokrát s malou obměnou. Primitiva upoutají opět - tak jako u Majora Mrňavky - cecíky. Vzpomene si, že kdysi býval kojencem a fascinovaně se přicucne. Kupodivu dáma neprotestuje, dámě se to i líbí!!! Chvilku drží, pak se zmocní vypadnuvší krysy, v ten moment je na všech čtyřech a drandí pyšně po místnosti. A přerostlý kojeneček nechápe, co že se to najednou stalo. A jednou nanovo. Vizsla má prostě nevyčerpatelný zdroj zásob energie. Zatímco páníčci si lebedí a odpočívají, tak dva zrzaví pomatenci proudí prostorem do naprostého vyčerpání. Když to konečně přišlo, docapkal si Ešus k nám a vymohl si vstup do podkroví, kde jsme spali, tam upadl do bezvědomí a probral se až ráno.

To si vyrazili s páníčkem ven na čuchaco-čůrací procházku. Tedy pochopitelně pro Ešusa čuchaco-čůrací, David dělá jen doprovod. Panička se mezitím ještě vyvalovala a užívala si víkendového nevstávání. Pak jsme si všichni udělali hodobožovou snídaňku a vyrazili se projít na nedaleký vrch. Cestou jsme míjeli nespočetné potůčky v kterých se slévala neuvěřitelně čistá voda z okolních lesů, kde odtával sníh. Aischa a Ešus lítali zleva doprava a náležitě si to užívali. Čas od času Ešus popadl nějaký kus klacku a snažil se ho Aische s náležitým zvukovým doprovodem vnutit, že se jako o tu vzácnost poperou.

Zrzavá dáma si jako vždy poklepala na hlavu, že se jako asi zbláznil, že ona se prát nebude.

Za pět minut na to zapomněla a už se rasili. Na vrcholku kopce jsme se porozhlédli po krajině a pak vyrazili zpátky do chalupy. Kousek od vesnice se pásla koza a kráva. Krávy si kupodivu Ešus nevšiml, zato koza je oba s Aischou velmi zaujala. Nevím, jak Aischa, ale Náčelník Zrzavá huba určitě vyhodnocoval, co je to za divného čokla a jestli by mu neměl říct svoje. Nedostal příležitost si ověřit své teorie a byl povolán k nám.

Dali jsme si pozdní oběd, ještě chvíli poseděli a pak už jsme museli balit. Jak já ty odjezdy odkudkoliv zpátky do Prahy nesnáším!! Ešusovi odjezd alespoň zpříjemnila místní krasavice německého ovčáka, z které byl tak unesen, že okamžitě zapomněl na chudinku Aischu, stojící užasle na zápraží. Jsou sice s ovčandou kamarádky, ale že by se hnedle musely dělit i o chlapy?? A tak jí aspoň nemuselo bolet srdíčko z rozloučení se Zrzavohubcem. Ten kupodivu ochotně hupnul do kufru (asi to tak velká láska k ovčandě nebyla, když se tam tak bleskurychle teleportoval) a celou cestu do Prahy prochrápal.

Já tentokrát mapu pochopitelně nepotřebovala a tak jsem si mohla, než se setmělo užívat kochání se přírodou. Doma se Ešus zmoženě přesunul do bydlíku a odpadnul. Zmoženě pak zdlábnul večeri a pokračoval v bohulibé chrápací činnosti. Jak jsme byli poinformováni, tak i druhá část výpravy měla doma podobný dojezd. Aischa se doma hodila do postele a spala jako to dřevo. A oboum to hezky vydrželo až do úterý. Takže návod, jak utahat vižlu je: použít k tomu jinou vižlu! A pak máte vystaráno. Na dva dny, než se jim dobijí baterky.

20.2.2008